

Albert-Lőrincz Márton

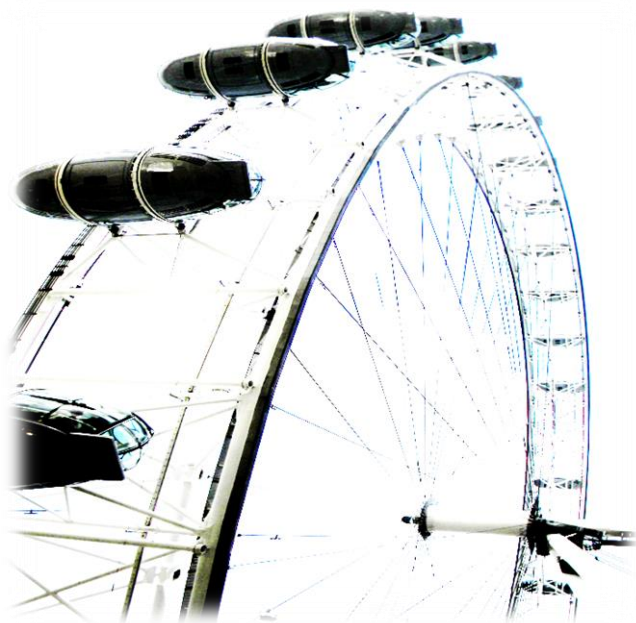

ÁTHATÁSOK

ekphrasztikus versek

Marosvásárhely,
2020

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON

ÁTHATÁSOK

ekphrasztikus versek

**Marosvásárhely,
2020**

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON
ÁTHATÁSOK

ALBERT-LŐRINCZ MÁRTON

ÁTHATÁSOK

Ekphrasztikus versek

Marosvásárhely

2020

© **Albert-Lőrincz Márton**

Szerkesztette: *Bölöni Domokos*

A szöveget *Hadnagy József* gondozta

A borítót a szerző tervezte

A fotókat a szerző készítette, kivéve a *Csodálat* címűt, amely Jeny Yang felvétele.

A képzőművészeti alkotások internetes forrását megadtuk.

Bohócarc

*Azt nézem, ugyan ki ül
velem szemben a széken?
Személyét keresi az
átszakadó, szemvakító
fényben.*

*Ugyan ki veri a billentyűket
(egy nem olvasott szövegben)
pofán!*

*Miért nem zsong a húr
a billentyűk alatt
szenvédélyesen, mint a
citerán, lanton, zongorán?
Tehát: ki ül velem szemben?*

I. TÁJBA ZÁRT VERSEK

Játék égiekkel

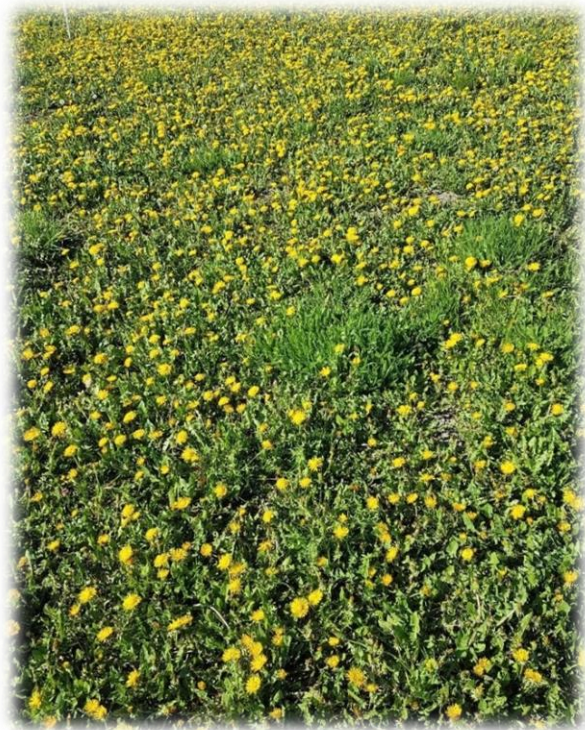
*Képzeteembe
napfény vegyül,
s elül
a köd,
de
a félelem megül,
úgy zár körbe
a csönd,
mint
veríték a győzelmet.*

Február

*Fönt zimankó,
lent ág kampó,
jobbra deres ég,
balra venyigés,
ciheres mögötte,
tüsszögök előtte.*

Versus

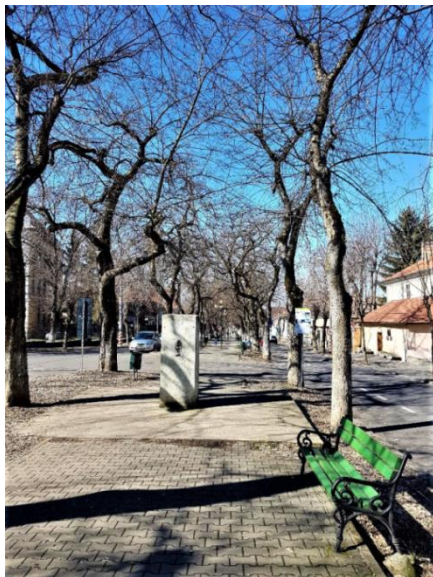

*Nemzeti színek
kontrasztja a kert – árad
a gazdag zsongás.*

*Tapintatosan
odébb szállnak a méhek.
Sok munkájuk van.*

*Csak a henyéknek
van kedvük a kisgyerek
talpába szúrni.*

Csendtörés

Marosvásárhely, Vársétány, 2020.

*A Bulevárdon
hosszan megül a csend,
a fejedelem
és a torzó betontalapat között
elfut a történelem,
ragyog a szomorúság,
kiabálnék,
de lefog a vén faszor,
nem hagyja, hogy a csend prédája legyek.*

Várakozás

Szir
omháza
ikból kidugják
fejüket a csillag
szóró virágok, de
nem tudják, megh
ajol-e előttük az e
mber, vagy letépi?

Sziklaarc

*Kemény sziklaarc,
miért merengsz a múlton?
Mit remélsz, ember?*

Sztyeppei bazsarózsa

*„Hervad már ligetünk”,
április pompája
megtörve is virul.*

*Hervadt és lehullott
szirmait jól rejt:
múlik, de nem fáj.*

Fény-árnyék az Oltárkőnél

*Homály kúszik a fény felé.
Nem áll meg, kiteljesedik.
Erővel nyomul, elárad.
A fény is Óserő, most mégis gyáva.
Visszahúzódik, nem akar ölni.
Most, legalábbis.
Az árnyék erőszakos.
Érezhető, hogy harc van.
Egymást követik a győztesek és a vesztesek,
a délutáni napsütést a délutáni árnyék.
Mindig van egy győztes.
Kiszáradt fenyő figyel,
mint ahogy én is: most mi történik?
A csend szaggatja ágait.
Tényleg elbirtokol a sötét?
Az ember ujjait tördeli.
Művelt és elfogadó.*

Intérieur

*Színeit keresik a hétköznapok,
párnákon alszanak pille paplanok,
az ablak tiszta csendjében szerényen,
bugris szirmok között, fűgén napozik
az önző szépség – a pillanat.*

Lila akácok

*Egymásba kapaszkodnak
– fürtök virágai –
a srácok,
tavasz ha ébred,
s vár a nyár
reájok.*

Gát a Maroson

*Még szuszog,
még kiölti nyelvét a Maros,
áttör a gáton a víz,
mit neki,
alatta, fölötte oxigén,
vékony selyemháló
a jég,
tél torkában
süندörgő halak és a csend
ravasz pókokkal,
a dermedtség félelmével.*

A Tisza-tónál

*Írni szeretnék egy szonettet,
de nem találom hozzá a szünetet, a csöndet.
Verstelen versem sóhajt s megremeg,
merthogy fesztelen született.
Írni szeretnék a véges nyugalomról,
nincs erőm, a világ gúnyos, léha,
szabadság zsarnoka, nagyképű pofon.
Egyszerűsíteniék, ha bírnám a számtant,
naponta volna rá öreg okom, de
feleselnek a szabályok: barikádok és sorompók.
De különben csend van – mondaná Bartalis János,
halkan hasítják a tó vizét a récék,
kotorásszák gémek, ringatózzák hattyúk.
Kis híján kitör a pánik, de elrobognak a
fekete felhők: nyomot hagyni ráérnek később.
Különben csend van...
írhatnék is egy penge haikut,
nem áll rá a fedélzeti gépem.
Így hát nem esdeklem mesternek kijáró cégérré,
csak egy kis vidám társaságra,
amely a versnek nem jut a végére.*

Patyolatvirág

*Patyolatvirág,
mifelénk nincs is.
Virág tán nyílna,
de takaros az árnyék.
Ha megszán a Nap,
nem tartanak mértéket a percek,
a föld repedéseibe belefutnak.
Ami még túri, a gyökérrágó vakond,
a kitin köntösben bicegő rovar,
a kalóz pocok.
A kuvik sötétbe bújik,
kóré között nem mozdul egér.
A hajnalok léptein sárga fű zörren.
Nincs párás könnye a völgynek,
sem tengere, sem patyolat lehelete,
a körforgás renyhe.
A szem fehérje kukorica-vörösre vált.
A tisztás porszürke,
nincs remény arra, hogy kifehéredjen
az idő rothadásában.*

A Korhány alatt

*Öli a sötétet
a Korhány fölött a Nap,
hallgat harangba zárva
a torony,
megszólal nyolckor,
pihenő jele a korán fáradóknak,
napszámosoknak,
most már falhatnak,
de a lustábbak most még alszanak,
horkolnak és belenyugszanak.
Zsellérek bére
belecsorog a nap vérébe.*

Hajnal a Tiszán

*A sárház rozoga gádoorán
álltam ébreteg, reggel korán,
az éterbe szürke ecsetek
mártóztak, mintha csak fellegek
között festegetne egy festő,
egy világvarázsló teremtő,
és most nagy elhatározással
Napra terítené a vásznat.*

*Én még hosszan elálldogálnék
s nézném, mint létesül a kék ég,
s a színek miként ébrednek,
de mintha átmenet se lenne,
színek bújnak az ecsetekbe,
s én állok ottan, mint egy emlék.*

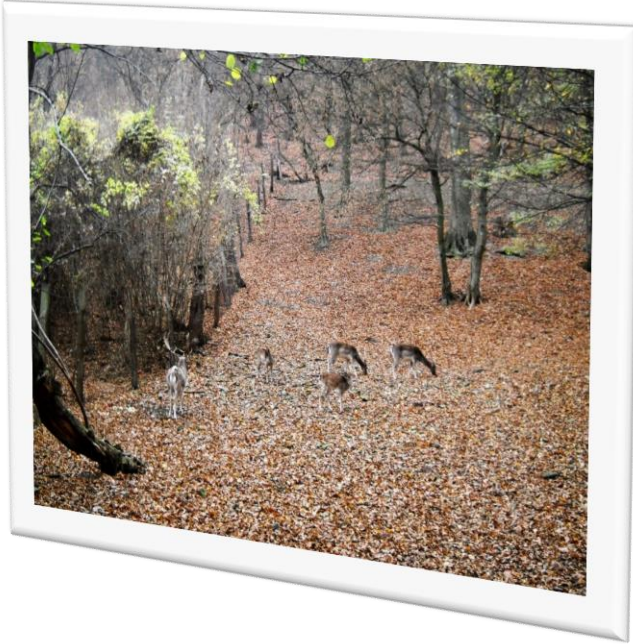
Kontrasztok Torda fölött

*A farsangnak Torda fölött idő előtt nyaka törött,
az ég kékje, mit sem sejtve, maszkabálhoz öltözködött:
ott, ahol az ember lakik, ég-kisasszony
mocskos szürke lepedőbe törülközött,
ott, ahol a hófoltok közt őzek őrzik a felleget,
Adonisz patyolat tiszta arca az ég-űrbe felköltözött.*

*A nagy útról nézem én is, mit üzen az égi tanács,
kisembernek való falat, még épp emészthető kalács
kerül-e a terítékre? mit tartogat föld a magnak?
Vagy csak farsangi forgatag füstokádó lavinája
árad szét buzgón a tájra, a kapzsiság Szodomája,
s elönt mindent, mint a patak, mikor búcsút int a partnak?*

Vereség

A Szalajka völgye. A szerző felvétele

*Zöld levélből rézlevél,
Sziporkázva elalél.*

*Most az ősz csak színt kavar,
Napfürdőzik az avar.*

*Sötét bujkál, ott sunyít,
Ágak tövén megbúvik.*

*Gyökeréből kilép a nyár,
Ráborul az őszi határ.*

*És a csönd csak rátapad,
S rázza a rest ágakat.*

*Virágért nyúlna a kéz,
A szépre az ősz is kész.*

*Nem elmúlás, vereség,
Lomb alatt a nyár elég.*

Egri platán

*Hová hulljon
el koronám?
(szélbe sírja
a vén platán).
Az ég kékje
az otthonom,
elidőznék
az avaron.*

Őszbe hajlás

*Pampafű ring még –
ősz reménység.*

*Levelet írnék,
hogy az ősz oly szép,*

*de hová küldjem?
Őcsém nem ül le*

*lapot olvasni,
postást fogadni.*

*Pampafű módra
égbe lopózna,*

*ha levél menne,
s híreket vinne,*

*fenyőket hagyva,
ha szárnya volna,*

*s temetnék oda,
hol tavaszodna.*

Október a Bucsin-tetőn

*Még
csak
a mutató ujját
emeli
magasba
a tél,
s fejedre
hullik.*

November a Szalajka völgyében

*Pilinkézik, havat, fagyot,
de még remél, de még ragyog,
de még levél hullik alád,
pedig tél jön, fehér palást,
gereblyefogak közt vinnyog
annyi minden, ami itt volt,
lomot, lombot, szemhunyorást,
kancsal kutyát, kutyamorgást
söpör a szél, körbeforgás,
kincs marad-e vagy csak forgács?*

Petőfi parafrázis

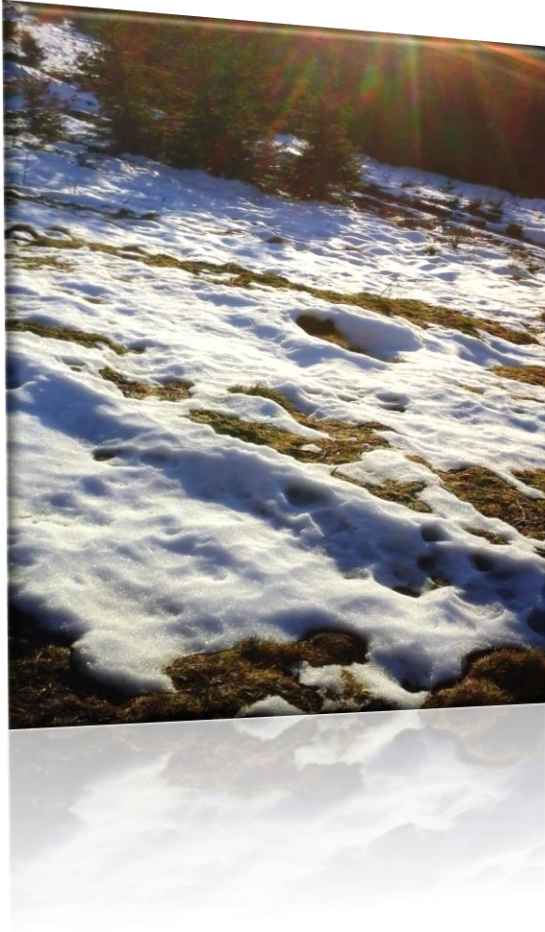
*Bár felül a hó és
alul a fűnek ágya,
azért a Nap az úr.*

Téli emlék

*Kicsi koromban
nagy és erős voltam,
kicsit szelíd,
kicsit goromba,
eljátszadoztam
falusi
gyermekbarátaimmal,
csak a tél riasztott,
ideges mínuszaival,
szépséges
irgalommal.*

A Pongrác-tetőn

*Maradnék még!
Minden, ami élt és mozgott, mozogna még.
Minden, ami szép vagy rút volt, maradna még.
Minden ami örömré vált, maradna még.
Minden, amit értékelték, utáltak és megvetettek,
maradna még.
Maradna még az ember ép,
egészében maradna még.
Várákozna, vágya az, hogy megköszönjék
hűlő hologramjának az eltűnését.*

Mint az évek

*M
in
t az évek,
em
berek jönnek,
men
nek, utakat építeni
időt
remélnek, ahol lehet, utakat
vern
ek, s olykor, amikor fáznak, fehér
csen
dbe burkolóznak, mint a fenyőágak.*

Ágról szakadt január

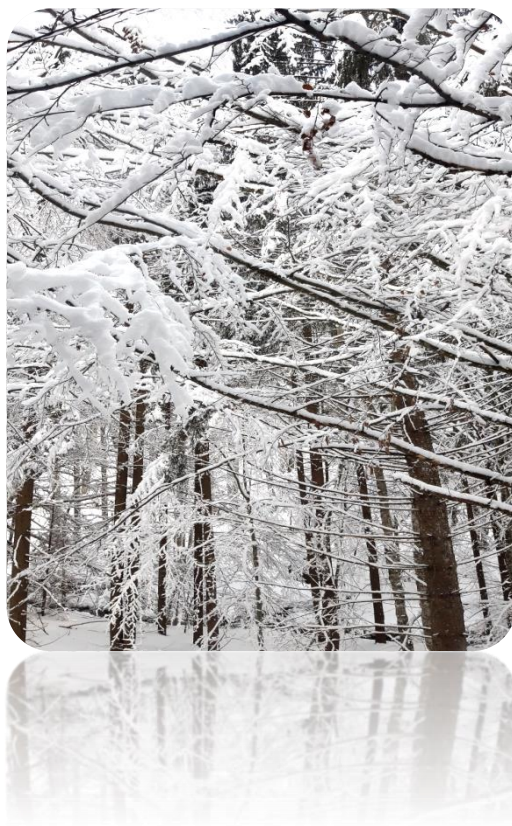

*Ágról szakadt ravasz dér,
Napot szalaszt itt a tér.*

*Tűkre foszlik jég az úrben,
Rajzot karcol az üvegre.*

*Homály ül a szemüvegen,
Ködködmön az üveghegyen.*

Ara

Tél a Bucsinon

*Agancsaival
havat kerget az erdő –
ara fátyolban.*

Éjszaka

Téli éjszaka. A szerző felvétele

*Virágzó fa, lombtalan,
éjjel ébredt, hó alatt.*

*Hó-virágból csokrot kötni
s asszonyodnak ajánlani
meghökkenítő kedvesség:
ágrólszakadt téli kép.*

*Hozzá fűzött magyarázat:
egy éjszakai őrvjárat.*

II. ÖSSZEFONÓDÁSOK

Koronás fő

Kedei Zoltán: Tapadás. Olaj

*Koronás fő, egymagában áll,
számba veszi, ki merre tart,
mezők kincseit, a határt, a házakat,
s a rájuk fekvő toronytetőket,
jön-e vihar,
s ha tombol majd, mi lesz?*

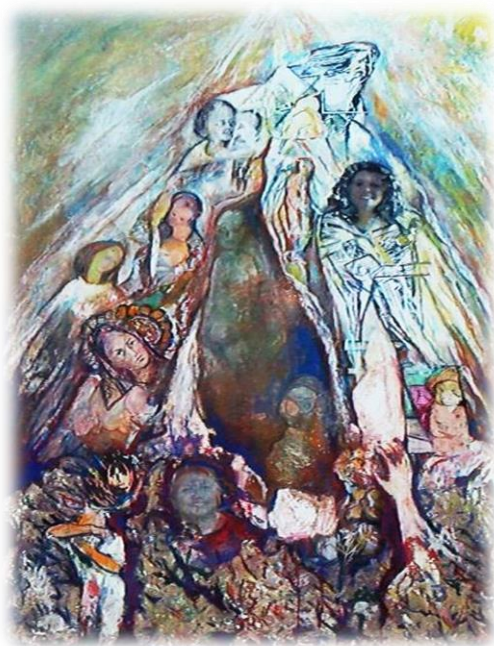
*Koronás fő, de nem királyi felség,
csak egy tölgyfa,
ég fenségébe kapaszkodó fa,
messze látni kívánczó,
vásó gyökerekbe fogódzó tölgyfa.*

*Vihar közeleg. Belefordul a város is
a vihar forgatagába.
Áll, várakozik, lombjába befogad*

s átölel, ha arra jársz, a tölgy.

*Ha tombol majd, kegyetlen lesz a harc ...
elmetszi a békebeli csendet,
kettétöri az égbe-földbe kapaszkodó testet,
forgácsot aprít, virágot letép,
tánccal dübörögve
kibillenti az évezredes gyökérereket,
íme, lásd ember a határt,
ki arra jársz,
vagy ott lapulsz a tépett korona-ölben.*

Otthon maradtak az asszonyok

Kedei Zoltán festménye. (Cím nélkül).
Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>

*Elindultak a vonatok,
de az utasok nem szálltak fel.
Nem is voltak utasok,
nem volt úti céljuk.
Ahol meghaltak a katonák,
máshol méternél is szélesebb síneken
zötykölődtek volna tovább.
Ők nem utasok voltak, csak katonák.
Nem volt úti céljuk.
Az utasok otthon maradtak,
kaszálták a réteket, etették a jószágot, főztek,
kitámasztották a dülöngélő kerítéseket.
Ki se mentek az állomásokra, csak várahoztak.
A szem csatornáin kő-nehéz batyuikkal szálltak be
a gravitációba kapaszkodó zuhanás vonatába.*

Magány

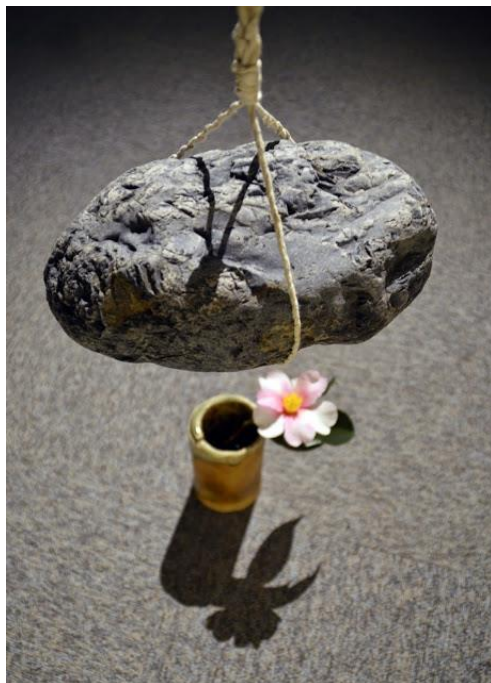
B. Tóth Irisz: *Kalapos nő*. *Diva 1*. Forrás:

<https://iriszbtoth.eoldal.hu/fenykepek/viragcsendeletek/figurativ-festmenyek/tajkepfestmenyek/kalapos-nok/diva-1.html>

*Maradék étek az asztalon.
Becsavarja Rimmelét az asszony.
Kontya kócos kuszaság,
kibontja s szétterül.*

*A mosatlan a kagylóban ásít.
Az abrosz várakozik, hogy kirázzák.
A férfi szemelget az asztali morzsák között
s felnéz (nyilván az égre).
A magány nincs egyedül.*

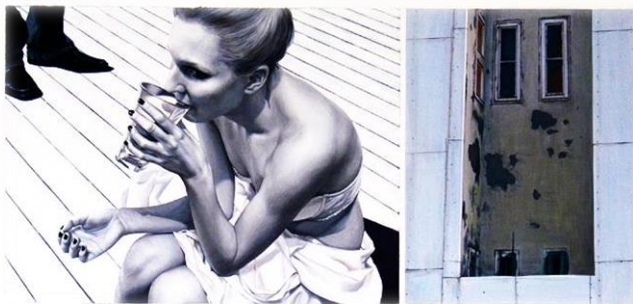
Pörlekedés

Szvet Tamás & Takahashi Atsuko: *Ontakesan Memorial*. Forrás:
<http://szvet.blogspot.com/2016/07/takahashi-atsuko-tamas-szvet.html>

*Gyertya lángjában
kővirág – szemben veled
a zord kővilág.*

Kirakatomba

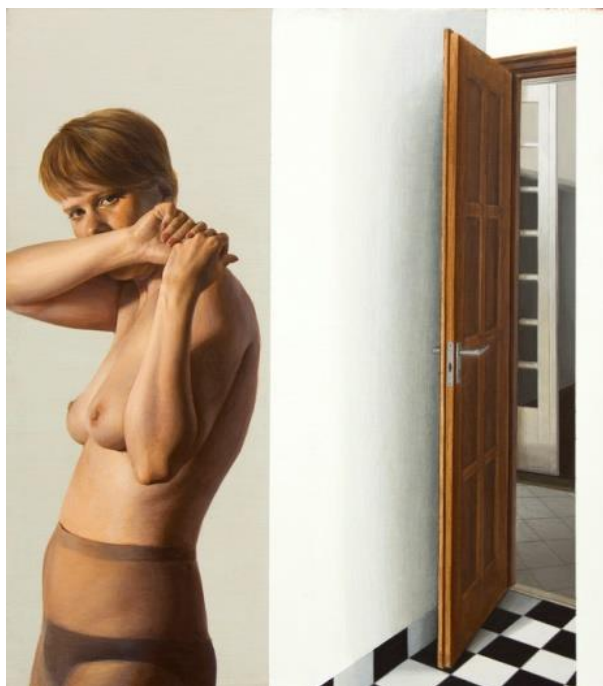
Czene Márta: *Csak egy pohár.* (2012)

acrylic és olaj farostlemezen (72 x 143 cm).

Forrás: <https://www.czenemarta.hu/copy-of-paintingsmenu-1>

*Kirakatomba
nem teszem ki a
penészvirágot. Ma még
tisztá víz növeszt
indákat bennem
férfiak lábaihoz.*

Ilyen a testem

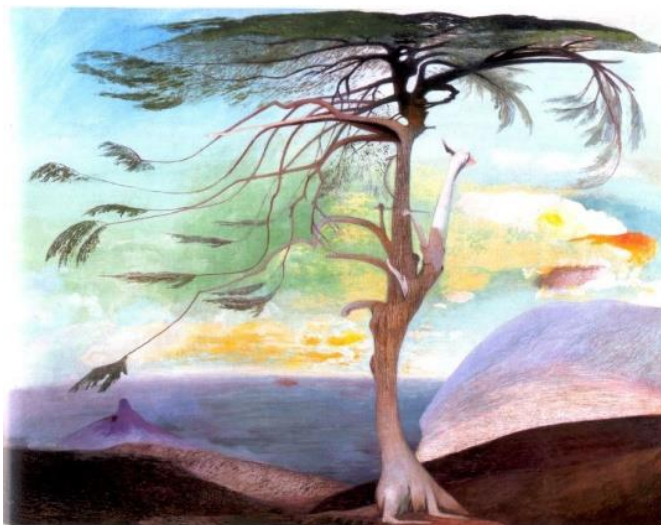

Czene Márta: *Bentről* (2015). Forrás: <https://szikmblog.wordpress.com/2015/05/17/latni-akarok-mindent-de-tenyleg-mindent-interju-czene-marta-kepzo-muvelessel/>

*Ilyen a testem.
Vegyétek, étek. Vétek
feltámadáskor.*

A magányos cédrushoz

i.m. Csontóáry

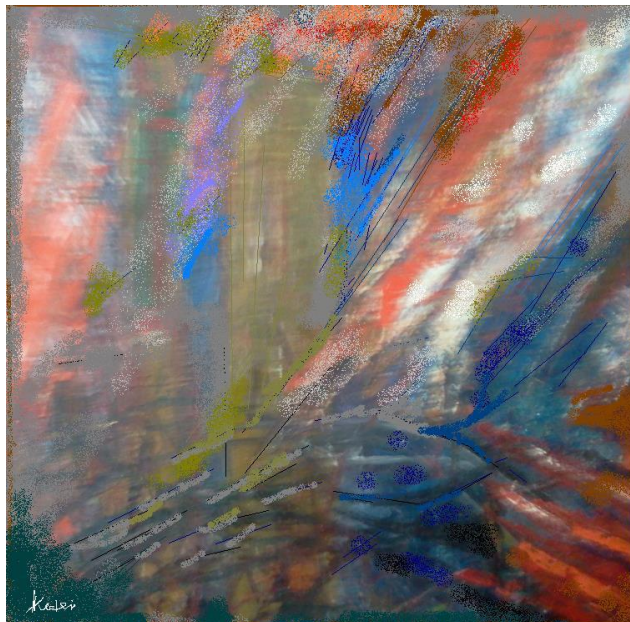

Csontóáry Kosztka Tivadar: *Magányos cédrus* (1907), vászon, olaj. Forrás:
<https://mek.oszk.hu/01300/01314/html/elemzes.htm>

*Mögöttem táj ék, tehát vagyok,
de az ég alatt én hol vagyok?
És EZ egy egész világ. Nagyon.
Hol vagyok én, ki és mi végre,
az izzadtságzagú egészben?
Kő vagyok vagy virág fehérben?*

*Lehetnék kő, vér ver a szíóben,
lehetnék virág, de a színek
kifakulnak a szürke égen.*

Négy sor egy képhez

Kedei Zoltán festménye. (Cím nélkül.) Vegyes technika.
Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>

*Ködön áttör az enciánkék,
Vonzza a zöld, taszítja az ég,
S mintha csak a szemfény romolna,
Ködbe vész a föld, szétomolva.*

Mi pedig belecsobbanunk

Kedei Zoltán: *Fényözön*. Olaj. Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>

A fény lezuhan, mint egy feldobott kő, mint egy felhajtóerejét veszített röppentyű, egy gép, amelyben minimum egy ember navigál, vagy egy bomba. A gép akkor is fölszáll, ha a küzdelemben alul maradhat. A Nap és a Hold akkor is felmegy, ha fénye lezuhan. Mi pedig belecsobbanunk a gravitációba.

A kereszt ölelése

Kedei Zoltán: A kereszt. Olaj. Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>

*Ki találta fel a keresztet,
éirkertek emlékjeleit,
elfolyt vérek foltjának helyét,
síró arcok zarándok-vigaszát,
a mellen viselt fájdaloméket?*

*Ki találta ki a szenvedés
kőkeresztjét,
a hála halálmegvető
megfeszíthetlenségét?*

*Mózes nem vette vállára,
a beavatott másra hagyatkozott.*

Emlékkép

Kedei Zoltán: *Álom*. Olaj. Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>

*ÁLOM, csak ennyi áll a vászon
alatt a fürge fehér térben
araszó emlékezetben.
Az éj benne ragad a képben:
veríték folyik – vérzik az álom.*

Megbillen a levegő

Xantusz Géza: *Taormina hangja*. Olaj. Forrás: <https://www.e-nepujzag.ro/articles/a-vegtelen-vonzasaban>

*Megállsz a hangra: égi zsoldár,
körbejár a levegő a kottán,
szoknyák halk suhogása omlik a padokra fázva.*

*Láthatóvá válik a harmónia,
leereszkeedik, rád tapad a templomfalakat áttörő muzsika,
versenyre kel mellkasod lüktetésével a polifónia.*

*Miféle lebegő versenybe menekült a mai izgága világsallang?
Silánylik, s veled együtt kell menned az árkádok alatt.*

*Mímeled a mozgást, most mélyen a tudatodban,
blokkol a dallam,
nem tudod, hová s merre halad veled az út,
a tovább.*

*Kemény kőpadlóra szakad a gregorián dallam,
a psalmus hungaricus, a magyar zsolozsma,
régie léptek nyomai indulnak feléd,
s várod, szakadjon rád a végtelen harmónia.*

Sisi

R. Törley Mária: Sisi. Bronz. Budapest. A szerző felvétele.

*Rendíthetetlenül áll
Sisi a félhomályban,
ruhája tüll,
vörösréz keskeny válla,
mögötte múltó fasor,
befejele néző panoráma,
előtte a halott birodalom
hideg hallgatása.*

Dunafejfa

Pauer Gyula és Can Togay: *Cipők a Duna-parton*. A nyilas terror Dunába lőtt áldozatainak emlékműve. A szerző felvétele.

*A test eltűnik,
ontott vérbe csomagol
a Barna Idő.*

*A szellem nyomot
hagy – cipőkbe költözik
a Duna-parton.*

*Így végzed te is!
Elfújja a szél a szív
szomorú hangját.*

Márton és a ludak

Ivanjsevski Vrh: Szent Márton borosflaskával és libával (fából faragott szobor egy udvaron Nyugat-Szlovéniában). Forrás: <http://szentmarton.blogspot.com/2011/12/szent-marton-szolohegyen.html>

*Árgus rendek zöld asztalán,
kristálypohár, kőrisfa-tál.*

*Márton egy eszmével babrál:
jobb-e a víz kaviárral,
mint a bor kenyérmorzsával?*

*Egyről nem jut a kettőre,
lúd gágog a töprengésbe.*

*Fuss el liba, szaladj lúd,
a kacsá jobb, mint a lúd.*

A serdülő és a hatalom

Gagyi Botond: *After round 1*. Olajkép, 662x1080. Forrás:

<https://www.emuk.ro/portfolio-item/gagyi-botond/>

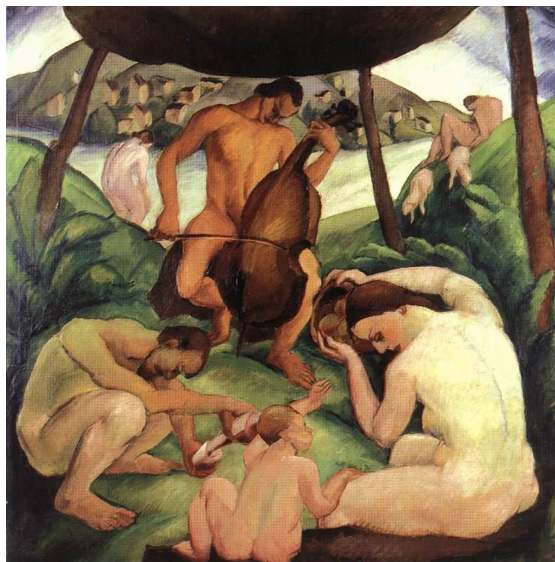
*Megállok büntudatom előtt, arca nincs, apámnak sincs,
anyámnak lehetne, könnyezik, megleshetném,
törüli szemét resten, de nincs, arca lilíomfehérben ég,
ráborul a pipacs hamva.*

*Nincs fölemelt kézen fölemelt mutatóujj,
ott bújt el a feltételezett gyermekszobában,
szegénység s testvérek révén a többivel összemosva.
Resteltem jómagam, mert előttem lángol a gyáva vágy:
a városban mennyi élet és vagány, elárulja a háttér,
ifjúság hevében égnek a város tornyai, tivornyázik az éjszaka,
intelmek kifekszenek a porondra, mint a halottak,
a csendes zugok befogadnak, futó patakok,
folyók ágyat kínálnak a falomboknak.*

*Mindenesetre eljön az este, a számonkérések órája,
a számadás szurka.*

*A kék feketébe borul, a zöld fény után kapkod,
de a Hold, kutyák zsemléje nem hinti száналmas fénymorzsaít még.*

Kies kunyhóban a tisztás szélén

Derkovics Gyula: *Koncert*, 1922, olaj, vászon. Forrás: https://hu.wikipedia.org/wiki/Derkovits_Gyula

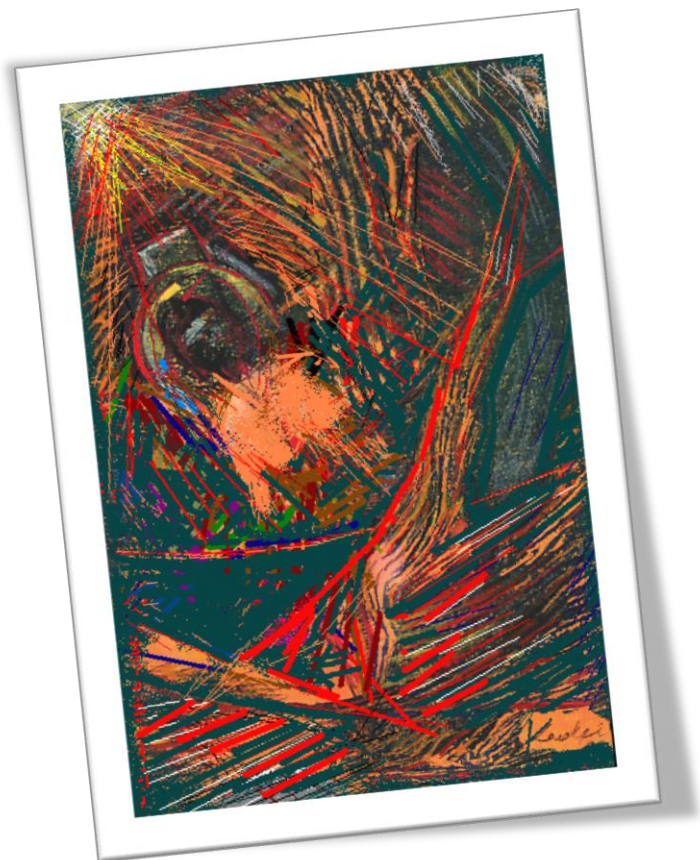
*Nem jár be senki a tisztás széli kies kunyhóba,
ember, állat kirekesztve, tán a zene s hátán a
huzat, a szellő, s az ős nyugtalan vágyak, Mendelssohn
andalgó szerenádja kivételesen engedélyt
kap a betolakodásra, úri meztelenség és
úri csend terül szét a játékos mozdulatokban.*

*A bútorok, a szőnyeg, a keretezett kép mérték,
szentségtelen szentség – zavarنا a hiányzó kellék.*

*Az ég redőnyt fon, ne zavarjanak éteri szemcsék,
a szerelem nem megosztható s a kopogtatások
hangját elnyeli a nyitva hagyott ajtó, apa most
játsszani tanítja gyermekét, anya sugározza
a jóság szívverését, gyümölcsöt adna, sejteti.*

*Ó, bár csak az ablakon túli világ is hallgatná,
hallaná Mendelssohn szeretetszomjas szerenádját.*

Az ég kékjének keresése

Kedei Zoltán festménye Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>.

*Ráborulna a fény a csónakunkra s az felborulna,
ha működnének a föld-világ törvényei, hogyha
a fénynek súlya volna, s a gravitáció is zsarolna,
a hat folyók vizébe lángcsóvás Űstökös csapódna,
vizet égre loccsantva, ha működnének a fizika
törvényei, s hozna örömet a csobbanás, Mozartra
hivatkozva: lelki lángban lobogó szép Égi szikra.
Mennyei fürdővíz – mondanák, hinnének a csodában,
kiöblítenék mocskos szájaikat, ének röppenne,
kiáztatnák szutykos lábaikat, kimosnák szennyfoltos
ruháikat és rebegnének hozott hálaimákat,
ha működnének a természetan törvényei ottan.
Ó, ha látni lehetne eget, érezni távolatot, ott...
Füst száll-süllyed s a képzelet béna: eget látni részeg
festők kikeverhetnének egy ismeretlen kéket, bús*

*vigécek vihetnék hírét, íme, van, mégis van ok az
örömré, íme, mégis van mennyei kék, perspektíva,
ha a törvényszabó is úgy akarja – és mi hányatott
múltunkkal kiülnénk flekkenezni a partra, raknánk nagy
tüzeket és élveznénk a halhatatlan messzeséget,
idővel ismét kirakodnánk, ravasz örömárusok,
naphosszán kínálgatnánk összehordott portékáinkat,
mígnem egy résen be nem tévedne oda a feledés.*

Az Olt partján

Nagy Imre: *Forrás*, 1929, olaj, vászon. Forrás: <https://www.pinterest.com>

Fekete-piros, piros-fekete
a súlyos szoknyák szövete,
szél alája nem szökik,
derékon jól összekötik,
ám a lenge gyolcs, a kelme
vetkőzik a nyári melegben,*

*ó, székel asszonyfogatag,
piros-fekete nővarázs az Olt partján,
és ég a nyár...*

*Az asszonyok: ó a Nap lefut,
és föltárulkozik a Tejút,
hol vitézlő legények jönnek,
tündökölnek, hazát remélnek,*

és itt maradnak,

*itt ahol darázsderekú asszonyok
vizet mernek a folyóból,
vizet vesznek korsóikba,
ahogy a rend kívánja Csíkba',
hisz nemsokára a rétekről
megrakott szekerek előtt
férfiak ereszkednek alá,
le a hegyről s a mezőkről,
víg-keserű örömökről
álmodozva,
szikrát hozva
jönnek haza -*

*A kóbor est
versenyt futva
ráomol az
Olt menti kicsi falura.*

*Esznek-isznak, ölelkeznek,
fogadnak és fogadkoznak
a fáradt karú férfiak:
jobb időknek el kell jönni,
verítéket letörölni.*

* Kányádi Sándor versére tett utalás

Mint az agyag, úgy megfogott

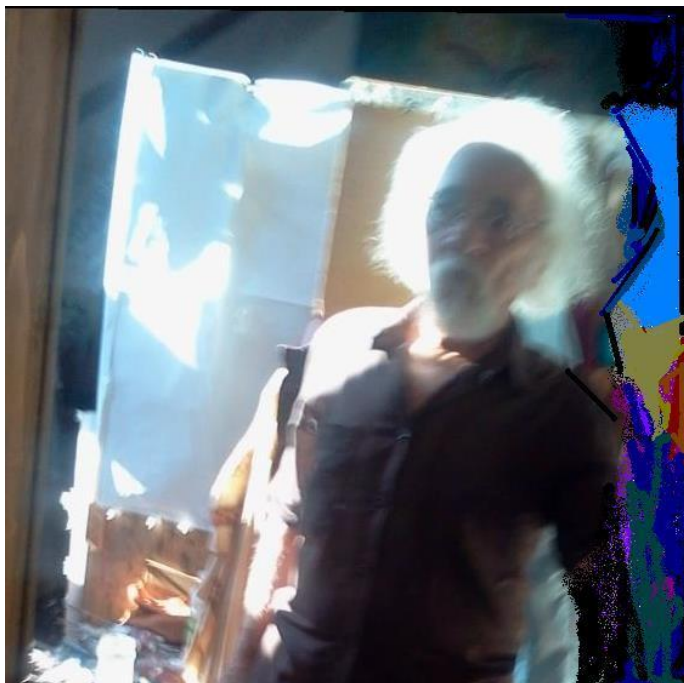
Páll Lajos: *Itatás*. Olaj

*Imádkozni és remélni,
csebertől vederig élni,
a házak sorban szembejönnek,
jármot cifráznak az ökröknek.*

*Kiárad a múlt a partra,
békésen, magára hagyva,
a patak vizébe könny vegyül,
a sóhaj soha nincs egyedül.*

*Az ólom súlya nem nehéz,
ha álmok cipelik felét,
az egyetlen tájat meglopva,
meglopva, de nem tolvajolva.*

Kosár

Kedei Zoltán: *Fényszóró* (fotókompozíció). Forrás: <https://varlak.tumblr.com>.

*Alulnézetből fölfele lát a mester,
ecsetje jár, piacra vinni nem rest
a gond kosarát, amelyet
el akar adni, de nem lehet,
mert aminek premier plánban
van a helye, az árva
sohase lesz,
nem lesz,
nem lesz a föld súlyába bezárva.*

A szamaritánus

Van Gogh: Irgalmas szamaritánus (1890). Forrás:

<http://alessiamesel.blogspot.com/2011/10/az-irgalmas-szamaritanus.html>

*A gazdag ember
inkább politikus lesz,
mint szamaritán...
Hamarább elmegy
büntető rendőrnek, s plá-
ne sovínisztán.*

*Hajdani nőcik,
szép feleségnek valók
este kilesik
a gazdag embert
s messze viszik magukkal
Szamáriából.*

Transzcendens közelítés

Kedei Zoltán festménye. Forrás: <https://var-lak.tumblr.com>.

*Ahhoz szokott a dolgos elme,
hogy sorsunk orcán ne viselje,
mikor csípőre tett kezekkel
állunk egy ablak szűrt fényében*

*s kinézünk rajta. Ó, sok homály
kékül el ott, az út porában,
amit felver egy elnémult raj,
csőre töltött szorongással.*

*Így védi létét, ahogy lehet,
az ember, aki magába rekedt,
megszokta, hogy az égre nézzen,
kigombolt ingben, fegyvertelen.*

A gazda színe előtt

Horvay János: *Furulyázó* (1929). Erzsébet tér, Budapest. A szerző telefonfotója.

És mind
odagyűl
nek a bir
kák, járu

*lnak a gazda színe elé néma számbavételre, m
eg lehet fogni bármelyiket, megsimogatni, furu
lyaszóval andalítani, megvizsgálni, kinek adott*

*többet a f
riss tavas
zi legelő,
a szájasab
bját szakr
i fi kál ni,
H ú s v é t
havában ö
lni lehet, é
nekelni és
imádkozni
bűnbocsánatért.*

Tisztösség dolga

Nemes Tinódi Sebestyén emlékezetére

Pusztai Ágoston: *Tinódi* bronzszobra a Gallasy-ház előtt (2002). A szerző telefonfotója.

*Gongyok nagy vala uraiméknak
s bévön volt ok rá,
látván a múltba s lépve ide át.*

*Borok zamatát temették karddal
megásott sejtek
árkaiban el – mint vért a földek,*

*látván, hogy Atilla ostorán nyers
szél kereng körbe
a forró fejek fölött odafenn,*

*s látván, hogy jó borukat és nemes
asszonyaikat
ócsárolják léhán a szomszédban.*

*Ó, sánokban hempergőző fondor
fickók, hát a bű
szerelem nem tisztösség dolga vón?*

III. SZINAPSZIS

Pihenő

Hagyományőrzők a Covent Garden-ben. A szerző telefonfotója.

*mind egyformán
kicsik vagyunk
szerepeink
álarcaink*

Inka Rózsa

Rodokrosit vagy Inka Rózsa. Perui ásványi képződmény. Forrás :
<http://claricesutcliffe.tumblr.com/>

*És a részek,
melyekben megbújik
az ördög?
Lehetne akár egy ország!
Nem részletezem az egészet.
Vásárban nem bontják részeire a formát.
Részegek fizették ki
a részleteket, mámorittas férfiak.
Lehet, ki se fizették.
Az Inka Rózsa elvakít.
C'est la vie.
Megitták az áldomást,
aláírták a szerződést,
a többit elhallgatták.*

Kőmókus a felsőgerebeni bunker előtt az Árpád-vonalon

A szerző telefonfotója.

*Csak egy ártatlan kőmókus,
lapos alatta a trónus,
néz kifelé, néz befelé...
aki mégis felismerné,
bántón szemére ne vesse,
hiányát a mókás kedvnek,
egy kicsit édes, kicsit rút,
hej, mögötte a hosszú út,
ő egy gerebeni mókus,
beton alatta a trónus.*

Segesvár felől

Horváth Béres János és Simon László: Kárpátok őre, Tölgyfa, Szalajka völgye (Szeszák Ferenc 1915-ben készült alkotásának hű másolata). Szerző felvétele

*Segesvár felől már nem jönnek a hírek,
pedig az nem lehet, hogy Bem a had címét
hibásan tagolva diktálta volna le,
vagy az, hogy Petőfi sunyin elrejtőzne.*

*Levelet nem írnak, a posta nem hozza,
dobra nem veretik: szabadság eladva...*

*Mestere nevét elhallgatja az óra
a kies, míves középkori toronyban,
érces hangon búsongva üt, emlékeztet:
itt járt és harcolt a költő embertelen
időkben, nem gyilkolt, költő nem öl soha.*

Fénycsapda, kezedet fogva

A szerző felvétele.

*Égi fény, tócsa, vagy jég kéklík ott fenn, ahol már
méreg az éltető oxigén, nincs csotról levált
hétköznap, nem poshad állott gondolat, nem rothad
jóság, szépség, szerelem, ahonnan a változás
szigorúan titokmentes jelentései (mély
ránckok az arcon, összekarcolódott szemüveg,
elhagyott csészék, tányéron maradt vajjas kenyér),
hullnak rád, alá, a föld fénycsapdájába, a szén
börtönébe, az ember birodalmába, fűvek,
fák, vizek suhogásába, ahol elringat még
egy képzeletbeli gondola, kezedet fogva.*

Szerelem-fal

*Hét lakat,
de melyik hét
lakat őrzi meg
a titkokat, ha
folyton fecseg
a száj? Szerelem. Benne annyi az ész,
mint a nulla a négyzeten. De melyik hét
lakat őrzi a titkokat? A szerelem nyitja
a szerelem csukja a szeméremzárakat.*

József Attila sírjára

*Virágok szirmaiban elvegyül
a fény,
a zöld kiválik bennünk,
a remény,
nélküle hogy lenne
szivároány,
örök jó,
örök szép
hódolat,
halhatatlan
emlékezet.*

Öcsém sírjánál

*Gyertyát állítok, de te ledöntöd,
Lángot csiholok, de te elfújod,
Virágot szórók szét a sírodon,
De te hagyod, hogy átjárja a fagy,
Bort viszek neked, azt is kiöntöd,
Szólok hozzád, de nem válaszolsz,
A Napba Öltözött Asszonnyal társalogsz,
Mintha ott se lennék,
Hiányoddal a vállamon.*

Szinapszis

*... áramolnak a vérek,
fizetségek,
bérek
nincsenek,
de eljött az én időm,
amikor jövőmből
kérhetek,
kérek...*

Csodálat

Zsánerkép. Jeny Yang felvétele

*Apa ül és hallgat,
tükröbe néz,
nem körbe, nem oldalra,
egyenesen magával szembe,
ahogy az öregek.
A gyerek ül és hallgat,
tükröbe néz,
most fedezi fel a
szeretetet.*

Herkulesfürdői szocreál relíkvia

Herkulesfürdő, 2018.

*A külsőségre mi nem adunk,
Mi mindig belülről haladunk.
Áthágunk minden akadályon,
csüggünk eredeti demokráciánkon.*

Pocsolya

Gyergyószentmiklósi utcakép 2018.

*Az ég elsüllyed.
Galambok ülnek póznák
font árnyékdrotján.*

Városkép

Gyergyószentmiklói utcakép 2018-ból, Szervátiusz-szoborral

*Mária és a
kis Jézus megkövülten
vár segítséget.*

*Kőbe faragta
Szervátiusz, arcuk ég
a pocsolyában.*

Kínai vándor

A brüsszeli kínai vendéglő előcsarnokában

*Kilépsz az első bizonytalan árnyékból,
az anyaméhből,
ha már,
és elindulsz a halált megkeresni.
Találkozol majd csalókkal és szeretőkkel,
sárkányok hátára hágsz és Jób mellé is bekéredzkepsz.
Dicsekedni fogsz, és ezért megveted magad,
dicsekvő emberek sorfala közt haladsz,
és megrendülsz a Via Dolorosán.
Meglátod, elmozdulnak a határok, amerre jársz,
és a vizek páncélt öltenek, hogy tovább léphess,
haladj a cél felé.
Nem fog hullni a manna, csak a veríték.
Nem leszel sem boldog, sem boldogtalan,
de harácsolsz, hogy megteljen ékszerdobozod.
A siker garantált,
mert mindent elsodor a megharsintott ostor.
Szerencsés esetben lépteidbe belegörnyedsz.*

Föld, föld

*Ma például a föld bűvölt el.
Hogy tud csillogni, mint az arany karikagyűrűn a fény,
a fekete éjben a csillagok,
a villanykörte wolframjának ellobbanása.
Bizarr, még kertem madarai:
a verebek, szarkák, fakopáncsok,
feketerigók, mátyásmadarak sem félnek rajta szökellni,
velem megosztva a közelséget.
Földobja magát a hantra a földigiliszta,
s iszkol vissza rejtekébe az ezerlábú vörös gyökérrágó
s a fekete szöcske.
Meg kell állnom,
meg kell pihennem a föld gyönyörében,
telefonommal megörökítem,
amit majdan ő is viszonzni fog,
rajta egy fakereszttel.*

TARTALOMJEGYZÉK

Bohócarc	5
I.TÁJBA ZÁRT VERSEK	
Játék égiekkel	6
Február	7
Versus	8
Csendtörés	9
Várakozás	10
Sziklaarc	11
Sztyeppei bazsarózsa	12
Fény-árnyék az Oltárkőnél	13
Intérieur	14
Lila akácok	15
Gát a Maroson	16
A Tisza-tónál	17
Patyolatvirág	18
A Korhány alatt	19
Hajnal a Tiszán	20
Kontrasztok Torda fölött	21
Vereség	22
Egri platán	23
Őszbe hajlás	24
Október a Bucsin-tetőn	25
November a Szalajka völgyében	26
Petőfi parafrázis	27
Téli emlék	28
A Pongrác-tetőn	29
Mint az évek	30
Ágról szakadt január	31
Ara	32
Éjszaka	33

II. ÖSSZEFONÓDÁSOK

Koronás fő	34-35
Otthon maradtak az asszonyok	36
Magány	37
Pörlekedés	38
Kirakatomba	39
Ilyen a testem	40
A magányos cédrushoz	41
Négy sor egy képhez	42
Mi pedig belecsofbanunk	43
A kereszt ölelése	44
Emlékkép	45
Megbillen a levegő	46
Sisi	47
Dunafejfa	48
Márton és a ludak	49
A serdülő és a hatalom	50
Kies kunyhóban a tisztás szélén	51
Az ég kékjének keresése	52
Az Olt partján	54
Mint az agyag, úgy megfogott	56
Kosár	57
A szamaritánus	58
Transzcendens közelítés	59
A gazda színe előtt	60
Tisztosság dolga	61

III.SZINAPSZIS

Pihenő	62
Inka Rózsa	63
Kómókus a felsőgerebeni bunker előtt az Árpád-vonalon	64
Segesvár felől	65
Fénycsapda, kezedet fogva	66
Szerelem-fal	67
József Attila sírjára	68
Öcsém sírjánál	69
Szinapszis	70
Csodálat	71
Herkulesfürdői szocreál relíkvia	72
Pocsolya	73
Városkép	74
Kínai vándor	75
Föld, föld	76

Albert-Lőrincz Márton (1951. december 10, Csikkarcfalva) ny. egyetemi előadótanár, költő.

Bár a felcsíki Karcfalván született, gyergyószentmiklósivá vált, ahová 11 éves korában szüleivel átköltözött. Itt érettségizett, majd Kolozsváron szerzett filozófiatanári diplomát, később doktori fokozatot. 1977 óta Marosvásárhelyen él. Volt segédmunkás, szakmunkás, általános és középiskolai tanár és egyetemi docens.

A '80-as évektől közöl verseket hazai és magyarországi irodalmi lapokban, irodalmi mellékletekben, antológiákban, online irodalmi és művészeti folyóiratokban. Verseit a kisebbségi létből fakadó életérzés hatja át.

Tudományos munkásságát több tanulmány és szakkönyv kíséri. A költészetet önszorgalomból műveli, verseit ingyen árulja.

Verskötetei:

Mondom magamnak, ProPrint Kiadó, Csíkszereda, 1997.

Önszorgalmi jegyzőkönyv, Szabad ritmusú versek. MEK, 2016
(<http://www.mek.oszk.hu/15400/15425/>)

Itt állok. Verstelen versek. MEK, 2016
(<http://www.mek.oszk.hu/16000/16049/>)

Törtarany. 168 haiku + két csokor. Marosvásárhely, 2017.

Kronosz kövei. Szeptemberi versek. (Hadnagy Józseffel közös kötet), Kreatív kiadó, Marosvásárhely, 2017.

